

Prædiken til 3. søndag efter påske

Joh 16, 16-22

De har taget toget op fra Oslo, og nu tager de bussen videre fra Elverum. Solen bager, bussen standser ved tusindvis af stoppesteder, turen tager timer, men Trond keder sig ikke. I Per Pettersons roman, *Ud at stjæle heste*, er han blevet 15 år, og han er på vej på sommerferie med sin far i hytten helt oppe ved grænsen til Sverige. Han kigger ud på det, de kører forbi, og han falder i søvn i varmen, og når han vågner igen, ser det ud, som om bussen ikke har flyttet sig, for udenfor er der stadig en grusvej, der bugter sig, og gårde med rødmaledede lader og køer, der ligger i græsset og tygger drøv med halvt lukkede øjne i solen. Det samme og det samme igen. Men alt er godt, for på sædet ved siden af sidder hans far med næsen begravet i en bog om maskiner eller mekanik, og engang imellem løfter han hovedet og ser på Trond og nikker og smiler, og Trond smiler tilbage. Og da de endelig er fremme og har fået deres rygsække og krydser elven for at gå op til hytten, står de stille midt på broen og stirrer ned i vandet. Og så ser de på hinanden og smiler igen, og Trond mærker forventningen brede sig i maven. "Hvordan går det?" siger hans far. "Fint", svarer Trond og kan ikke lade være med at grine. Og uden at det bliver sagt med et ord, ved vi, der læser,

præcis, hvad det er, der kaster sådan et lys over Tronds tur: det er ikke sommersolen. Det er hans fars blik. Hans far, der løfter hovedet og ser på ham og smiler.

Jeg skal se jer igen, siger Jesus i dagens evangelium, og det er det sidste, han siger. Jeg skal se jer igen, og da skal jeres hjerte glæde sig. Forud for det løfte går en tale, der kører i ring om de samme ord, det samme motiv: En kort tid, så ser I mig ikke, en kort tid, så skal I se mig igen. Der er ikke noget, man hellere vil høre, når man står for at skulle skilles ad, endegyldigt og uigenkaldeligt: I skal se mig igen. Men han slutter med at vende ordene om: Jeg skal se jer igen. Det er konklusionen, det dyreste løfte i dagens evangelium. At han skal se dem igen. Det er det dyreste løfte, fordi det ikke afhænger af deres syn. Det gælder også, når de slet ikke kan få øje på ham. Uanset om de kan se ham eller ej, så lover han, at han ser dem. Som Tronds far, der løfter hovedet og ser på sin søn og smiler.

Det er det inderste i kristendommen. Et gensyn med én, man troede, man aldrig mere skulle se. For det, der kaster lys over den sommerdag på vej til elven, er det, der formørker ethvert dødsfald. Erkendelsen af, at

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

der er et blik, man aldrig mere skal møde. Det er det, der nærmer sig i dagens evangelium: en afsked af den slags, der ikke bliver fulgt af et gensyn; det er derfor disciplene sørger, som vi sørger, når vi skal miste. Ind i sorgen lyder Jesu blide ord næsten som et digt eller en vuggevis, der cirkler om det samme og det samme igen, og som bærer hans løfte helt ind i sindet hos dem, der lyttede dengang, og hos os, der lytter i dag: Jeg skal se jer igen. I skal se mig igen. En kort tid, så skal vi se hinanden igen. Det er kernen i kristendommen, at de ord er blevet virkelighed. En kort tid lå han i en grav som vores. Men så så de ham igen. Og han så dem. Da han kaldte på Maria, da han rakte Thomas sin hånd, da han tændte bål for Peter, da han delte brødet og lyste sin fred over dem alle. Da de mødte hans blik, blev deres sorg til glæde. En overrumplende glæde, som ingen kunne tage fra dem.

Men der er een, der kan tage glæden fra Trond. To måneder senere, da sommeren er forbi, siger han farvel til sin far og stiger på bussen og sætter sig med sin rygsæk på skødet og vender sig om og ser sig tilbage. Der står hans far, høj, sorthåret og mager i skyggen under egetræet. Han har lige sagt farvel til Trond. ”Nu tager du ind med den her bus og skifter til toget på Elverum station og rejser hjem til Oslo,” sagde han, ”og så gør jeg mig færdig her, og når det er gjort, så kommer jeg. Er det i orden?” ”Ja”, svarede Trond og mærkede en isnende følelse nederst i maven dér, hvor han mærkede forventningen brede sig to måneder tidligere. For det er ikke i orden. De første mange

uger hjemme i Oslo tager han cyklen ned til banegården hver eneste dag efter skoletid, for hvis nu hans far er med toget i dag. Men det er han ikke. Han kommer aldrig. Da Trond ligger på knæ på bagsædet af bussen og stirrer ud af bagruden og ser sin far forsvinde bag et sving, er det sidste gang, de ser hinanden. En kort tid, siger hans far, så skal du se mig igen. Men det passer ikke. Trond får ham aldrig mere at se.

Og det er jo vores vilkår. At vi ikke altid ser hinanden igen, tværtimod. Der kommer svigt og fortræd imellem os, som i historien om Trond og den elskede far. Eller der kommer tid og glemsel. Sygdom og alderdom. Og til slut kommer der en grav imellem os, og da får vi aldrig mere hinanden at se, og sorgen bliver aldrig til glæde. Siger erfaringen. I sørger nu, siger Vorherre, og sådan tager han den erfaring dybt alvorligt. Men han lader den ikke stå alene. Han følger han noget til: Jeres sorg skal blive til glæde. Det er et løfte, han giver os. Og om man kan tro på et løfte – det afhænger faktisk ikke af virkeligheden. Det afhænger ikke af, om det svarer til erfaringen, og heller ikke af, om man kan se, hvordan det kan gå i opfyldelse. Det afhænger ene og alene af, om man kan tro på den, der lover. Om han er troværdig. Trond tror ikke fuldt og fast på sin far, da han lover at komme. Der er mange grunde til, at mistroen breder sig som en isnende fornemmelse nederst i hans mave. Men der er en én god grund til at tro på ham, der giver os sit løfte i dag. Det er, at det blev påske. At hans far gjorde ordene til virke-

lighed. Han holdt, hvad han lovede. Han så dem igen.

Derfor kan vi også stole på ham, når han giver os sit løfte i dag. Fordi han er troværdig. Og så er det alligevel ikke den eneste grund. Der er en grund mere. Den samme grund, som fik Trond til at cykle håbefuldt tværs gennem Oslo hver eftermiddag de første uger efter ferien. Den grund, at hvis løftet er usandt, er det ikke til at bære. Hvis vi ikke må tro, at vi skal se ham og hinanden igen, er alt håb ude, når vi taber hinanden af syne. Så er det sidste bare en afsked, et glimt af et elsket menneske, der forsvinder bag et sving, mens bussen og tiden kører videre. Løftet i dagens evangelium kaster et uundværligt lys over alle vore tab. Jeg skal se jer igen, og jeres sorg skal blive til glæde. Gensynsglæde. Amen.

Marianne Frank Larsen, Herslev

Salmer: 230 - 654 - 249